

Arrest

nr. 84 654 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Bekhtar Kheder AMIN, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 november 2010 en heeft zich op 30 november 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2011.

1.3. Op 9 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van gemengd Koerdisch/Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Erbil (Noord-Irak). Uw vader en broer zouden onder het regime van Saddam Hussein bij de veiligheidsdienst hebben gewerkt. Uw vader zou als spion rapporten hebben opgesteld in het nadeel van verschillende personen. Omwille van een dergelijk rapport zouden vier personen zijn gearresteerd en vervolgens zijn omgebracht. De families van deze personen zouden te weten zijn gekomen dat uw vader achter dit verraad zat en zouden wraak hebben willen nemen door u te viseren. U geeft aan dat ook de Koerdische autoriteiten u viseren omwille van de daden van uw vader en broer. U zou vervolgens verschillende periodes in Iran hebben doorgebracht. Uw vader en broer zouden na de val van het Baathregime in 2003 om het leven zijn gebracht, respectievelijk door leden van de groepen 'Ansar Al Sunna' en 'Al Sahab'. U besloot in juni 2004 Irak te ontvluchten naar Iran. Na een tijdje in Iran te hebben verbleven, zou u naar Turkije zijn gegaan. In juli 2005 zou u zijn doorgereisd naar Italië waar u een asielaanvraag indiende op 21 juli. U zou er een tijdelijke verblijfsvergunning hebben ontvangen, maar besloot omwille van de slechte leefomstandigheden naar Griekenland te reizen waar u op 13 juni 2008 een asielaanvraag indiende. U zou er opnieuw een tijdelijke verblijfsvergunning hebben gekregen. U besloot echter in november 2010 verder te reizen naar België, daar de familie die u in Irak viseerde, zich in Griekenland zou bevinden en op zoek zou zijn naar u. Op 28 november 2010 vroeg u in België asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Ten eerste kunt u niet aannemelijk maken dat u wordt geviséerd door de Koerdische autoriteiten. U geeft immers aan dat de Koerdische autoriteiten het op u hebben gemunt omwille van de daden die uw vader en uw broer in het verleden hebben gesteld onder het voormalige regime van Saddam Hussein (CGVS, pg.7). U verklaart dat zij u zouden hebben willen arresteren om u als lokaas te gebruiken en u in te ruilen voor uw vader en broer (CGVS, pg.11). Bovendien zouden de Koerdische partijen de families van de slachtoffers van uw vader hebben willen kalmeren door zowel uw vader als u te arresteren (CGVS, pg.11). U geeft aan dat de zoekactie naar uw persoon werd versterkt in 2000 nadat de Koerdische partijen - na elkaar eerst te hebben bekampt - tot een akkoord waren gekomen en zij zich opnieuw konden focussen op het arresteren van personen (CGVS, pg.10).

U gevraagd of u over specifieke indicaties beschikt waaruit blijkt dat de autoriteiten effectief naar u op zoek waren, geeft u aan dat de politieke partijen vaak bij u thuis waren langsgekomen om papieren af te leveren (CGVS, pg.10). U zou echter niet hebben geweten of u in deze documenten werd vermeld (CGVS, pg.10). Daarnaast zou uw moeder u nooit expliciet hebben gezegd dat de autoriteiten naar u op zoek waren (CGVS, pg.10). Toen de intensiteit van de zoekactie volgens u werd versterkt, zouden de autoriteiten enkel hebben gevraagd waar u zich bevond (CGVS, pg.11). Dient dan ook te worden opgemerkt dat deze verklaringen uiterst vaag en algemeen zijn en niet echt blijf geven van een doorgedreven zoekactie naar u.

Bovendien verklaart u dat u bij een eventuele arrestatie misschien niet de doodstraf zou krijgen, maar in ieder geval wél een zware straf (CGVS, pg.12). Dat u enkel op basis van het gegeven dat u de zoon bent van uw vader en zij eventueel veronderstellen dat u in de periodes dat u in Iran was, bij uw vader in Mosul verbleef (CGVS, pg.12) tot een dergelijke straf zou worden veroordeeld, is weinig aannemelijk. De zware sanctie die u verwacht valt bovendien niet te rijmen met de geringe intensiteit waarmee men naar u op zoek bleek te zijn. Ook de volgende vaststelling valt niet te rijmen met de zware sanctie die u verwachtte. Zo zou u sinds uw 15 jaar verschillende malen de grens hebben overgestoken naar Iran, waarbij u ook meerdere keren werd teruggeleid naar de grenspost in Haji Amaran waar u vervolgens werd gearresteerd door de Koerdische autoriteiten en uw identiteitsdocumenten diende voor te leggen (CGVS, pg.10). Nochtans zou dit voor u niet hebben geleid tot verdere problemen, alhoewel men op dat ogenblik reeds de band met uw vader had kunnen achterhalen. Na 2000 zou u uw identiteitsdocumenten niet meer hebben meegenomen, maar toch bleef u meer dan ooit het risico opzoeken om de grens met Iran over te steken waarbij u opnieuw verschillende keren werd gearresteerd (CGVS, pg.11). Dat u - die zou worden geviséerd door de Koerdische autoriteiten - bewust verschillende malen de grens met Iran overstak wetende dat u keer op

keer kon worden teruggestuurd, gecontroleerd en gearresteerd, valt moeilijk te verklaren. U wijst de erbarmelijke technologische middelen die de Koerdische autoriteiten hanteren aan als reden waarom u nooit werd gearresteerd (CGVS, pg.7). Dat u echter toch het risico nam, ondanks het gegeven dat de 'Asayish' aan deze grenspost specifiek naar personen zocht die problemen hadden veroorzaakt, banden hadden met het Baathregime en daarom naar Iran vluchten (CGVS, pg.10), kan in bovenstaande context niet als aannemelijk worden beschouwd.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de autoriteiten na uw vertrek uit Irak in 2004 niet meer naar u zijn komen vragen (CGVS, pg.14). U geeft aan dat zij nu geen personen meer achtervolgen wiens vader onder het 'oude regime' werkte (CGVS, pg.14). Desondanks geeft u aan dat zij u misschien wel zouden arresteren bij een terugkeer (CGVS, pg.14). Uit niets blijkt echter dat u de uitzondering zou zijn op de regel. U haalt in dezer geen enkel concreet feit aan.

Ten tweede heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u wordt geviséerd door de families van de slachtoffers die door het verraad van uw vader werden gedood. Zo dient te worden opgemerkt dat deze personen reeds in 1980 of 1981 werden gedood (CGVS, pg.9). U was toen nog een peuter. Ze zouden echter niet meteen wraak hebben willen nemen, daar in die tijd de onafhankelijkheid van Kurdistan nog geen feit was en zij dus onder het regime van Saddam stonden wat maakt dat zij vreesden voor represailles van uw vader die voor het Saddamregime werkte (CGVS, pg.12). Na de onafhankelijkheid van Kurdistan, zouden deze families reeds in 1995 te weten zijn gekomen waar u woonde (CGVS, pg.13) en zouden zij uw moeder verschillende malen hebben lastig gevallen om naar u te vragen (CGVS, pg.13). Ze zouden vaak het huis zijn binnengekomen en uw moeder hebben uitgescholden (CGVS, pg.13). Desondanks zouden zij u tussen 1995 en 2004 nooit hebben gevonden (CGVS, pg.13). Dat u steeds op de ogenblikken dat zij binnenvielen niet aanwezig bleek te zijn en dit negen jaar zo is doorgegaan, zonder dat zij andere maatregelen of zoekacties ondernamen, valt moeilijk te geloven. Er kan immers worden opgemerkt dat deze personen, nu zij na jarenlang wachten de kans kregen om wraak te nemen, u niet negen jaar lang door hun vingers zouden laten glippen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u pas negen jaar na de eerste confrontaties met deze familie besloot om definitief het land te verlaten. Deze vaststelling doet ten eerste afbreuk aan uw zelfverklaarde vrees voor vervolging.

Bovendien verklaart u dat deze families u zouden hebben achtervolgd tot in Griekenland (CGVS, pg.14). Zij zouden echter eerst zo vriendelijk zijn geweest om uw moeder te vertellen dat zij wisten dat u in Griekenland was (CGVS, pg.14). Deze waarschuwing, die u de kans gaf om u in veiligheid te brengen, valt moeilijk te rijmen met het gegeven dat zij op u wraak wilden nemen. Mochten zij het werkelijk op u hebben gemunt en u op het spoor zijn gekomen, zouden zij niet eerst uw moeder waarschuwen, maar wel hun wraak eindelijk voltrekken. Daarenboven valt moeilijk te begrijpen dat zij u überhaupt dienden te achtervolgen tot in Griekenland. Gedurende negen jaar ging u regelmatig naar het huis van uw moeder (CGVS, pg.13). Dat zij toen de kans niet hebben gegrepen om het gepaste moment af te wachten en wraak te nemen, maar wel de moeite zouden doen om u tot in Griekenland te achtervolgen - een toch niet zo evident parcours - is weinig geloofwaardig te noemen. Dat zij u bovendien gedurende die negen jaar in hun eigen regio niet te pakken konden krijgen, maar nu wel opeens goed genoeg geïnformeerd waren om te weten dat u in Griekenland verbleef, is des te opmerkelijker en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Dient ten slotte te worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel origineel document kunt voorleggen dat uw identiteit kan staven (CGVS, pg.5). Nochtans zou uw nationaliteitsbewijs bij uw moeder (CGVS, pg.5) liggen met wie u nog contact onderhoudt (CGVS, pg.3). Uw argument dat zij dit document niet heeft opgestuurd uit schrik dat het verloren zou gaan, is geen afdoende verklaring voor het ontbreken van uw identiteitsdocumenten. Het is immers van het grootste belang dat u uw echte identiteit kunt aantonen daar u in Italië reeds gebruik maakte van een andere identiteit, nl. die van Mohammed Ahmed Khader, geboren op 1 januari 1978 in plaats van Amin Bekhtar Kheder, geboren op 27 juli 1978, zoals u verklaarde in België (CGVS, pg.6). U stelt het CGVS daarmee in de onmogelijkheid om uw ware identiteit na te gaan. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u juist om deze reden uw documenten niet voorlegt. U legt verder ook geen enkel stuk voor ter staving van uw asielmotieven of ter staving van het verleden van uw vader en broer.

Tenslotte wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het duidelijk is dat de autoriteiten naar hem op zoek waren omwille van het werk van zijn vader en bij de val van het regime natuurlijk alles veranderde en massaal represailles werden uitgevoerd. Hij vervolgt dat de families hem nog zoeken en dat het niet is omdat zij dit in het verleden niet deden men hem nu zal ontzien, nu hij een volwassen man is wat reden genoeg is om wraak te nemen. Verzoeker verwijst naar de onlusten in de regio sinds 2011 waarbij de bevolking in opstand kwam tegen de corruptie en onderdrukking van de Koerdische autoriteiten die steeds betogingen met excessief geweld onderdrukken. Hij verwijst tevens naar het hoge aantal van 'internal displaced persons', een gebrek aan basisvoorzieningen, en de schendingen van mensenrechten en meent dat hij een zeer specifiek profiel heeft dat kan aanzien worden als een risicoprofiel omdat zijn vader lid was van de geheime dienst en rechtstreeks en onrechtstreeks de dood tot gevolg had voor vele burgers. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zijn asielrelaas niet in twijfel trekt maar enkel de actuele vrees. Hij vervolgt dat zijn vader en zijn broer dit al met hun leven hebben moeten bekopen en stelt dat hij bij terugkeer niets meer heeft om op terug te vallen, wat er toe zal leiden dat hij een ontheemde zal zijn, wat een bijkomend risico zal inhouden zoals blijkt uit de Eligibility Guidelines van UNHCR van 2009 en 2010. Tot slot verwijst verzoeker naar de 'nota van de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties' over "Burden of proof in refugee claims".

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers", april 2009, "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers", en een fotokopie van een niet-vertaald identiteitsdocument.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk kan maken dat hij wordt gevisieerd door de Koerdische autoriteiten, (ii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij wordt gevisieerd door de families van de slachtoffers die door het verraad van zijn vader werden gedood, (iii) hij geen enkel origineel document kan voorleggen dat zijn identiteit kan staven, en (iv) uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 maart 2012 (CG nr. 1022461), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel objectief begin van bewijs indient met betrekking tot zijn identiteit, afkomst en nationaliteit en dat hij, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, in Italië gebruik maakte van een andere identiteit, zodat het CGVS in de onmogelijkheid is verzoekers identiteit na te gaan. Daarenboven legt verzoeker ook geen enkel stuk voor ter staving van zijn asielmotieven of ter staving van het verleden en het overlijden van zijn vader en zijn broer. Deze vaststellingen worden mee in overweging genomen bij de beoordeling van verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven en vormen een negatieve indicatie vermits verzoeker contact heeft met zijn moeder en derhalve geen valabele reden heeft waarom hij geen enkel document indient.

2.6. Verzoeker verklaarde dat de autoriteiten hem wilden arresteren omwille van de tewerkstelling van zijn vader en broer bij het Baath-regime, zij hem als lokaas wilden gebruiken, en de autoriteiten op die manier ook de families van de slachtoffers van zijn vader wilden kalmeren en de zoekacties naar hem sterker werden in 2000. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat zijn vader en broer door een terroristische groep of militie werden vermoord in 2003. Verzoeker meent, onder verwijzing naar de UNHCR richtlijnen van 2009 en 2010, dat hij behoort tot een risicogroep omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij de veiligheidsdienst van de Baath-partij.

In de mate al enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering over de tewerkstelling en de daden van zijn vader en broer, dient te worden vastgesteld dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op geen enkel moment gewag maakt van het feit dat er in zijn hoofde sprake zou geweest zijn van een arrestatiebevel, een opsporing of een onderzoek vanwege de Koerdische autoriteiten. Dat hij analfabeet is en niet wist/weet wat er in de documenten te lezen stond die de autoriteiten/politieke partijen bij hem thuis afgaven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit niets blijkt dat hij persoonlijk werd geïnterviewd aangezien zijn vader de documenten meenam. De Raad is van oordeel dat indien de Koerdische autoriteiten/politieke partijen het op verzoeker gemunt zouden hebben gehad zij dat wel duidelijk te kennen zouden hebben gegeven aan zijn moeder. Daarenboven staat verzoekers beweerde vrees voor vervolging vanwege de Koerdische autoriteiten haaks op zijn relaas dat hij zonder schroom en vrees regelmatig en gedurende jaren illegaal naar Iran reisde en daarbij het risico nam teruggestuurd te worden naar de Koerdische grens met daarbij het risico om grondig gecontroleerd te worden. Dat het risico berekend was, zoals verzoeker het thans in het verzoekschrift stelt, kan niet overtuigen. Immers indien zijn bewering, met name dat hij bij een eventuele arrestatie niet de doodstraf zou krijgen maar wel een zware straf, op enige waarheid zou berusten kan niet worden aangenomen dat hij als jonge man jaar na jaar en nadat hij reeds meerdere keren opgepakt en teruggestuurd werd dit "berekende

risico" neemt. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor vervolging voor de Koerdische autoriteiten/politieke partijen niet aannemelijk maakt.

2.7. Waar verzoeker nog voorhoudt dat de families nu reden genoeg hebben om wraak te nemen aangezien hij nu een volwassen man is wijst de Raad erop dat volgens verzoekers verklaringen hij geboren is in 1978 en hij derhalve reeds een hele tijd een volwassen man is. Verzoeker was bij de val van het regime van Saddam Hoessein immers 25 jaar oud zodat kan aangenomen worden dat indien er familieleden van slachtoffers van zijn vader wraak wilden nemen zij dat dan ook wel zouden gedaan hebben. Ook hier komt verzoeker niet verder dan een herhaling van blote beweringen.

2.8. Zo verzoeker verwijst naar de algemene situatie en voorhoudt dat hij een risicoprofiel heeft omwille van de tewerkstelling van zijn vader en broer en derhalve geaffilieerd is met de Baath-partij, benadrukt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich echter niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. Het louter neerleggen van en citeren uit de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Irak toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan. Ook het louter behoren tot een bepaalde risicogroep, indien dit in casu al op enige waarheid berust, wijst er niet automatisch op dat verzoeker persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. De Raad herhaalt dat verzoeker op geen enkele wijze heeft aannemelijk gemaakt dat hij wordt vervolgd of geïdendeerd door wie dan ook omwille van de activiteiten van zijn vader en broer voor de veiligheidsdienst van de Baath-partij.

2.9. In de mate verzoeker beweert dat hij een ontheemde zal zijn in zijn land van herkomst bij zijn terugkeer, wijst de Raad erop dat verzoekers moeder woonachtig is in Noord-Irak en dat hij niet aannemelijk maakt waarom hij niet bij haar zou kunnen intrekken.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonst. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, na grondige analyse van de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie gekomen dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. De analyse van de informatie en het besluit worden door verzoeker niet ontkracht door het louter citeren van en het toevoegen van de UNHCR richtlijnen van 2009 en 2010. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Wat betreft de fotokopie van een identiteitskaart dient te Raad vast te stellen dat verzoeker geen enkele toelichting geeft bij dit niet-vertaalde document, zodat deze fotokopie noch de identiteit van verzoeker noch de voorgehouden vervolgingsfeiten aantoonst.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS